

Moja rodna reč

Bolo to dávno. V čase, keď stavitelia postavili pevné základy domu, naši predkovia položili pevné základy našej reči. Ako dom rastol z teh. il, tak aj naši predkovia stavali rodny jazyk – zo slov...

Každý človek sa po narodení dostane do sveta, v ktorom platia isté pravidlá, do krajiny, v ktorej ľudia rozprávajú rovnakou rečou a do rodiny, ktorá má zaužívané zvyky a tradície. Ja som sa narodila v krajinе, kde žijú ľudia rôzni – jedni sú vysokí, druhí nízki, chudí ba aj tuční, múdri a hlúpi, bohatí a chudobní. Každý z nás je iný, jedinečný. Napriek tomu sme pospájani tisícami neviditeľných vláken s inými ľuďmi. Jedným z nich je aj naša rodna reč – slovenčina.

Chceli by ste vedieť, čo pre mňa rodna reč znamená ? Ak by som to mala vyjadriť slovami, tak vhodnejšie mi na um nepridu.. Keď som bola malá, akoby vo mne začal rásť aj malý stromček. Čím som bola staršia, tým sa zviačšoval aj on. A keď som zasadla do lavice a začala som spoznávať slovenčinu, akoby mi pribúdali ďalšie konáre.

Ale to nie je všetko. Čažko sa dá opísať pocit, keď pri návrate domov na našich hraniciach zaznie rodna slovenčina. Vtedy pocítim akúsi zvláštnu úľavu, cítim, že niekam patrím. Nechce snáď každý z nás niekam patriť ? Mať svoje vlastné miesto na Zemi ? Určite áno. Preto sa mi slovenčina neodbytne spája aj s láskou. S láskou k domovu. Viem, že keď ju budem počuť kdekolvek na svete, všade sa budem cítiť ako doma. A to je jedna z najdôležitejších vecí v mojom živote. Cítiť sa dobre, tak ako doma.

Naša rodna slovenčina nepatri sice medzi svetové jazyky, ani n. edzi tzv. „vychytené“ jazyky, ako sú práve taliančina či španielčina. No nemôžem nespomenúť fakt, že je taktiež veľmi náročná a ľažká. Dnes, keď už ovládam a postupne spoznávam aj iné jazyky, to môžem len potvrdiť. Nejeden našinec má

Slovo

ako jednotka slovenského jazyka

§ 3. Slovo sa uznáva za základnú jazykovú jednotku. Tým, že sa slovo pokladá za základnú jazykovú jednotku, ľažkosti s určením, definíciou slova sa ešte neodstraňujú. Niektorí lingvisti dokonca tvrdia, že slovo sa objektívne a jednoznačne nedá definovať. Hlavné príčiny pre toto tvrdenie sú: Nedá sa jednoznačne určiť vzdialosť slova k niektorým jednotkám jazyka, najmä k morfémam a slovným spojeniam. Slovo sa môže charakterizovať z rozličných hľadiš, z fonetického, morfológického, syntaktického, slovotvorného. V rozličných jazykoch slovo má osobitné vlastnosti; nedá sa vždy presne a jednoznačne určiť hranica medzi viacvýznamovosťou slova a homonymiou alebo hranica medzi slovom a analytickými gramatickými formami, prípadne i frazeologickými zvratmi. Slovná zásoba je otvorená, jej hranice sa nedajú poznať, pretože sa mení sémanticky, štýlisticky i slovotvorne a určité jednotky vždy zostávajú za hranicami informácií bádateľa. Východisko z tejto situácie videli mnohé generácie jazykovedcov v tom, že sa usilovali poznať podstatu slova. Na to potrebovali osvetliť si niekoľko otázok, predovšetkým ptoblematiku samostatnosti slova, totožnosti slova a významu slova, znakovéj podstaty a motivovanosti slova. Ich rozriešenie je dôležitejšie ako všetky doterajšie pokusy o formulovanie definície slova.

Samostatnosť slova

§ 4. Za základnú diferenciačnú vlastnosť nemožno pokladať nominatívnu (pomenovaciu) funkciu slova, lebo nie všetky slová pomenúvajú predmety a ich príznaky a nominatívnu funkciu majú do istej miery aj syn>tagmy (skladby) a vety.